

РЕШЕНИЕ

№ 3315

гр. София, 16.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 13.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **2992** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.215, ал.1, вр. ал.2 ЗУТ, вр. чл.210, ал.3 ЗУТ.

Предмет на съдебен контрол е Решение на комисията по чл.210 ЗУТ, назначена със Заповед №РВТ20-РД91-52/03.11.2020 г. на Кмета на Район „В.“ – СО, взето по протокол от проведено заседание на 03.02.2021 г. да бъде отказано издаването на заповед по чл.193, ал.3 ЗУТ за учредяване право на прокарване на отклонения от общите мрежи и съоръжения през имот, частна общинска собственост по молба рег. №РВТ20-ГР94-4347/26.10.2020 г. от П. К. П., с искане да се учреди право на прокарване на отклонения от общи мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура по реда на чл.193, ал.4 ЗУТ през имот, частна общинска собственост с идентификатор 68134.1892.1105, представляващ УПИ Х.-307, кв.21, м. „К. – I част“ с площ 917 кв. м за прокарване на отклонение до УПИ с пл. №293, кв.21, ПИ с идентификатор 68134.1892.1102 с административен адрес [населено място], район „В.“, [улица]. В жалбата се твърди, че оспореният отказ е незаконосъобразен, тъй като е мотивиран само с наличието на друго техническо решение, без да е взето предвид, че другата кумулативно изискуема предпоставка, а именно наличие на икономическа целесъобразност, не е налице. Оспорващият счита, че водоснабдяването на имота му от улицата, преминаваща покрай него е икономически нецелесъобразно. Предвид това се иска отмяна на решението и изпращане на преписката с указания административният орган да издаде искания акт. Претендира присъждането на разноски.

Ответникът, Столична община, чрез процесуалния му представител юриконсулт И.

Т., оспорва жалбата с доводи за нейната недопустимост, респективно неоснователност. В становището си излага съображения, че оспорения акт не подлежи на самостоятелен съдебен контрол, тъй като не е акт по чл.21 АПК. Твърди, че на обжалване по реда на чл.215, ал.1 ЗУТ подлежи само оценката на Комисията по чл.210 ЗУТ. Предвид това счита, че жалбата следва да бъде оставена без разглеждане. Излага и съображения за нейната неоснователност, подробно мотивирани в представени писмени бележки. Претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната административна преписка. Назначена е и приета СТЕ, с основно и допълнително заключение.

Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

От представените по делото документи за собственост се установява, че оспорващият е собственик на ПИ с идентификатор 68134.1592.1102, с площ от 772 кв. м, находящ се в [населено място], район В., на адрес [населено място], кв. К., [улица]. ПИ с идентификатор 68134.1592.1105 е частна общинска собственост, видно от приложения към административната преписка Акт №1452/01-07-2004 г. за общинска собственост.

На 26.10.2020 г. оспорващият е депозирал молба вх.№РВТ20-РД94-4347 до Кмета на Район „В.“ – СО, с която е поискал на основание чл.193, ал.4 ЗУТ да бъде учредено право на прокарване на отклонение от общите мрежи и съоръжения на инженерната инфраструктура /питейна вода/ през общински поземрен имот с идентификатор 68134.1592.1105 поради липса на друго техническо решение и като най-икономически целесъобразно решение за прокарване на отклонение до УПИ пл.№293, кв.21, с идентификатор 68134.1592.1102. Към молбата е приложил документи за собственост и скица от АГКК; предложение за начина на прокарване, изобразен на скица и отказ за присъединяване от [фирма]. С писмо от 17.11.2020 г. на заявителя е указано да представи допълнителни документи. Видно от писмо, постъпило на 18.12.2020 г., със същото са представени комбинирана скица между кадастралната карта и регулационния план, изготвена от лицензирана геодезична фирма; Графична част с предложение за трасето, начина на прокарване и посочени засегнатата площ от имота, попадащ в обекта на трасето, с нанесени координати на трасето; пазарна оценка на обезщетение за правото на преминаване през чужд имот, изготвена от лицензиран оценител в размер на 300 лева; нотариално заверена декларация, че друго техническо решение е явно икономически нецелесъобразно; документи за собственост и скица на имота. Видно от приложения по делото Протокол на лист 81, на 03.02.2021 г. Комисия, назначена със Заповед №РВТ20-РД91-52/03.11.2020 на Кмета на Район „В.“ – СО е разгледала образуваната по молбата на оспорващия преписка, и е приела, че не са налице условията за процедиране по така направеното искане, тъй като трасето, предложено от заявителя с представена по преписката скица-предложение, влошава условията на застрояване и начина на трайно ползване в служещия имот, което е в разрез с разпоредбата на чл.193, ал.5 ЗУТ. Прието е също, че съществува друга техническа възможност и целесъобразно решение за прокарване, а именно за водоснабдяване на имота на заявителя от улицата, преминаваща покрай имота му. Видно от приложеното на лист 105 от делото писмо, със същото преписката, заедно с

протокола от проведеното заседание е предоставена на Кмета на Район „В.“ – СО, който е поставил резолюция на 04.02.2021 г.: „Да се уведоми заявителя съгласно констатираното“. С Писмо № РВТ20-ГР94-4247-(3) от 05.02.2021 г., подписано от Зам.-председателя на Комисията, заявителят е уведомен за решението. Липсват данни по преписката относно датата, на която писмото е получено от оспорващия.

Към преписката липсват доказателства, а и не се твърди от ответника въз основа на решението на Комисията от Кмета на Район „В.“ – СО да е издадена заповед по чл.193, ал.4 ЗУТ, с която на заявителя да е отказано учредяване на исканото право на прокарване на отклонение от общите мрежи и съоръжения на инженерната инфраструктура /питейна вода/ през общински поземрен имот с идентификатор 68134.1592.1105.

Видно от приложената по делото Заповед №СОА17-РД09-622/15.06.2017 г. със същата на основание §1, ал.3 ДР на ЗУТ Кмета на СО в т.5.9 и 5.10 е предоставил свои функции по ЗУТ да издават заповеди по чл.193, ал.3 и ал.4 ЗУТ, а в т.5.13 – да назначават комисия за изготвяне на оценки и за определяне на размера и изплащането на обезщетения на основание чл.210, ал.1 ЗУТ, когато същите се отнасят до заповеди, тяхна компетентност.

Видно от приложената по делото Заповед №РВТ20-РД91-52/03.11.2020 г., със същата Кмета на Район „В.“ – СО на основание чл.210, ал.1 ЗУТ е определил комисия в поименен състав, която да изпълнява следните задачи: 1. Да разглежда внесена документация по чл.190 – 194 ЗУТ, като се произнася относно издаване на заповед от Кмета на Район „В.“ – СО за съответното право на преминаване. 2. Да изисква и разглежда оценки от лицензирани вещи лица – оценители на недвижими имоти относно сумите за обезщетения. 3. Да се произнася за реда за обезщетяване съгласно законовите норми. При съпоставка на поименния състав на Комисията, определен с тази заповед, с този, участвал в заседанието на 03.02.2021 г., на което е взето процесното решение, се установява пълна идентичност на определените и присъствани на заседанието членове на комисията.

От заключението на вещото лице по приетите по делото СТЕ се установява, че в ПИ с идентификатор 68134.1592.1105 има една съществуваща сграда, като съгласно ПУП имота е отреден за индивидуално жилищно строителство, като е предвидено изграждането на още една сграда. Предложеното трасе на сградно водопроводно отклонение, преминава точно през предвидената за застрояване сграда. Изграждането на така предложеното трасе през общинския имот би нарушило режима на застрояването му. Вещото лице е дало заключение относно стойността на необходимите разходи за изграждане на трасето във варианта, в който е поискано и във варианта, в който Комисията е приела, че има друго техническо решение. В първия вариант разходите възлизат на 3190 лева, а във втория – на 7271 лева.

От заключението по допълнително поставения на вещото лице въпрос се установява, че имот ПИ с идентификатор 68134.1592.1105 е запазен в вода от уличен водопровод, преминаващ по [улица], преминаваща източно до имота. В имота има водомерна шахта, разположена на около 5 м от съседния имот и на 5,50 м от уличната регулационна линия. Вещото лице е установило, че запазващия водопровод влиза в сградата, съществуваща в имота. Съединявайки двете установени точки, на изготвената скица е изобразено трасето на този водопровод. Според вещото лице това трасе съвпада като начин на запазване и посока с проекта, предмет на делото, но е малко по-изместено в южна посока. От обясненията на оспорващия, дадени в

проведеното съдебно заседание на 02.02.2022 г. стана ясно, че желанието му е било да се изгради водопровода до собствения му имот, паралелно със съществуващия в общинския имот и да се захрани с вода от съществуващата там водомерна шахта, където да се постави втори водомер.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Съдът приема, че оспореното в настоящото производство Решение на Комисията по чл.210 ЗУТ е ИАА, годен за съдебно оспорване. Това е така, тъй като с разпоредбата на чл.215, ал.2 ЗУТ е предвидено, че по реда, предвиден в ал.1, могат да се обжалват и решенията на комисията по чл.210, ал.3 ЗУТ. Вярно е, че с оспореното решение не е изготвена оценка, но съдържанието му недвусмислено обективира отказ за изготвяне на оценка за обезщетение на собствениците на засегнатия от прокарването на отклонения от общите мрежи и съоръжения имот. Комисията по [чл. 210, ал. 1 ЗУТ](#) е орган по устройството на територията, чийто актове са индивидуални административни и подлежащи на самостоятелен съдебен контрол – [ал. 3](#) на текста, независимо че съставът ѝ се определя от кмета на района. Меродавно за правното ѝ положение е квалификацията на приетите от нея актове. Т. е. комисията е отделен орган и издадените от нея актове подлежат на съдебен контрол.

Производството по реда на [чл. 210](#) и издаването на заповед по [чл. 193, ал. 4 ЗУТ](#) са отделни етапи в процедурата по прокарване на отклонение, законосъобразното протичане на всеки от които подлежи на самостоятелен съдебен контрол. Затова неизготвянето на цена не е част от производството по издаване на крайния акт – заповедта по чл.193, ал.4 ЗУТ, както твърди процесуалния представител на ответника, а следва да се преценява в контекста на предпоставките за удовлетворяване на предявеното пред администрацията право. В този смисъл е Решение №5565 от 13.05.2020 г. на ВАС по адм. д. № 2777/2019 г., II отд. От съдържанието на акта става ясно, че със същия се слага край на административното производство, започнало по заявлението на оспорващия, с неблагоприятен за последния резултат. Предвид това и доколкото не е изрочно предвидено, че оспорения акт не подлежи на съдебен контрол, съдът счита, че като отказ да се издаде ИАА по устройство на територията, същият подлежи на оспорване съгласно чл.214, ал.1 ЗУТ и е оспорен от лице с правен интерес.

В административната преписка липсват доказателства относно датата, на която заявителят е уведомен за издадения акт, но доколкото писмото, с което е уведомен за решението на комисията е от 05.02.2021 г., а жалбата е подадена на 18.02.2021 г., то следва изводът, че срокът за оспорване по чл.215, ал.4 ЗУТ е спазен. Освен това както в решението, така и в писмото, с което оспорващия е уведомен за същото не е посочено, че подлежи на обжалване, пред кой орган и в какъв срок, при което приложима за срока на оспорване е разпоредбата на чл.140, ал.1 АПК.

Предвид изложеното съдът приема, че жалба е процесуално ДОПУСТИМА. Разгледана по същество, настоящият съдебен състав счита същата за НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно разпоредбата на чл.168 АПК, съдът преценява законосъобразността на АА, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са разпоредбите при издаването и съобразен ли е с целта, която преследва закона. При преценката си съдът изхожда от правните и фактическите основания, посочени в АА.

Оспореното решение е издадено от компетентен административен орган – Комисия,

назначена с изричен акт на Кмета на Район „В.“ – СО и в рамките на определените ѝ в същата заповед правомощия. Установи се, че Комисията е заседавала в назначения поименен състав. Предвид това съдът приема, че не е налице първата предпоставка по чл.146 АПК за незаконосъобразност на оспорения акт, а именно липса на компетентност.

Относно формата на акта от гледна точка на изискванията към административните актове, визириани в разпоредбата на чл.59, ал.1 и ал.2 АПК и по-конкретно т.4 от същия текст, съдът приема, че в същия, е издаден в писмена форма, обективизиран е в протокол на Комисията, в който са изложени мотиви за издаването му. От изложеното става ясно по какви причини Комисията е приела решението си в този смисъл, а именно, тъй като трасето, предложено от заявителя влошава условията на застрояване и начина на трайно ползване на общинския имот, както и че съществува друго посочено в акта решение. Предвид това съдът приема, че решението не е незаконосъобразно на основание чл.146, т.2 АПК.

При приемането му не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Същото е прието след като са изяснени фактите и обстоятелствата, от значение за случая в съответствие с изискванията на чл.35 АПК, поради което не е налице и основание за неговата отмяна по чл.146, т.3 АПК.

С оглед установеното в хода на съдебното производство съдът приема, че атакуваната решение е и материално законосъобразно.

В случая се оспорва решение на Комисията по чл.210 ЗУТ, от съдържанието на което съдът прие, че със същото е отказано изготвянето на оценка за обезщетение на собственика на засегнатия от прокарването на отклонения от общите мрежи и съоръжения имот. Съобразно възложеното ѝ със Заповед №РВТ20-РД91-52/03.11.2020 г., Комисията е разгледала внесената от оспорващия документация, като е приела, че оценка не следва да се извършва, тъй като трасето, предложено от заявителя с представена по преписката скица-предложение, влошава условията на застрояване и начина на трайно ползване в служещия имот, което е в разрез с разпоредбата на чл.193, ал.5 ЗУТ. Прието е също, че съществува друга техническа възможност и целесъобразно решение за прокарване, а именно за водоснабдяване на имота на заявителя от улицата, преминаваща покрай имота му. Съдът намира, че тези изводи на Комисията са правилни.

Предпоставка за издаване на заповед по чл.193, ал.4 ЗУТ е наличието на определена по реда на чл.210 ЗУТ оценка и определен размер на дължимото обезщетение. Този извод се извежда от разпоредбата на ал.8 на чл.193 ЗУТ, според която разпоредба цената на учреденото право по ал. 3 и 4 се определя по реда на [чл. 210](#) и се заплаща преди издаване на заповедите по ал.3 и ал.4. За да се извърши оценка и да се определи обезщетението следва да са налице предпоставките за издаване на заповед по чл.193, ал.4 ЗУТ, преценката за наличие на които Кмета на Район „В.“ – СО е възложил на Комисията по чл.210 ЗУТ със заповедта, с която същата е назначена. Съгласно чл.193, ал.4 ЗУТ правото да се прокарат отклонения от общи мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура през общински поземлени имоти се учредява, когато друго техническо решение е явно икономически нецелесъобразно със заповед на кмета на общината. В чл.193, ал.5 е предвидено, че с прокарването на отклонения от общи мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура не могат да се влошават условията за застрояване на поземлените имоти, да се препятства установеният начин на трайно ползване на поземлените имоти и да се засягат разрешени строежи или

съществуващи сгради. Следователно за да се оцени правото на прокарване, въз основа на която оценка да се издаде заповед по ал.4 на чл.193 ЗУТ следва да са налице следните кумулативно налични предпоставки: 1. друго техническо решение е явно икономически нецелесъобразно и 2. Да не се влошават условията за застрояване на поземлените имоти, да се препятства установеният начин на трайно ползване на поземлените имоти и да се засягат разрешени строежи или съществуващи сгради.

От заключението на вещото лице по назначената и приета експертиза се установи, че е налице друго техническо решение, а именно за водоснабдяване на имота на заявителя от улицата, преминаваща покрай него, което обаче е по-скъпо и икономически по-неизгодно за заявителя, доколкото стойността на необходимите разходи за изглаждането му е в размер на 7271 лева, при размер на разходите за предложението вариант от 3192 лева. Установи се обаче, че с предложеното от заявителя трасе се влошават условията на застрояване в имота, общинска собственост, тъй като същото преминава през средата на имота и през предвидената в плана за застрояване сграда, което ще доведе до невъзможност за построяването ѝ. Този имот е предвиден за индивидуално жилищно строителство и изграждането на искания водопровод по предложението начин определено ще наруши режима му на застрояване. Без значение е установеният в хода на процеса факт, че през общинския имот преминава водопровод, който водоснабдява съществуващата в него сграда, като съгласно процесния проект искания водопровод би преминавал паралелно на съществуващия.

Предвид изложеното съдът приема, че в хода на съдебното производство не се установи наличието на предпоставките за изготвяне на оценка от Комисията по чл.210 ЗУТ, поради което оспореното решение е прието в съответствие с материалния закон.

По горните съображения, съдът намира обжалвания индивидуален административен акт за законосъобразен, поради което жалбата против него следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото и на основание чл.143, ал.3 АПК основателно се явява своевременно направеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на разноски. Съгласно тази разпоредба когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството, ответникът има право на разноски, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл.37 от Закона за правната помощ. Съгласно чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, вр. чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, за производството по настоящото дело, разноските за юрисконсултско възнаграждение на ответника следва да бъдат определени в размер на 100 лв., с оглед естеството на производство и извършените процесуални действия по представителство на ответника по делото. Тази сума оспорващата следва да бъде осъдена да заплати на Столична община.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. К. П. против Решение на комисията по чл.210 ЗУТ, назначена със Заповед №РВТ20-РД91-52/03.11.2020 г. на Кмета на Район „В.“ – СО, взето по протокол от проведено заседание на 03.02.2021 г. да бъде отказано издаването на заповед по чл.193, ал.3 ЗУТ за учредяване право на прокарване на отклонения от общите мрежи и съоръжения през имот, частна общинска собственост по молба рег. №РВТ20-ГР94-4347/26.10.2020 г.

ОСЪЖДА П. К. П. от [населено място] да заплати на Столична община деловодни разноски в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: